070406 Långfredagen.
Lars B Stenström

Jesus dör på korset */12 stationen/*

Maria och Johannes har vågat sig fram. Och andra har hånat Jesus. Av alla Jesu ord om hur livet och tron ska levas blev det ett kors. Åskådarna tystnar. De som älskar Jesus på avstånd är där. De som stått Jesus nära har lämnat honom. Det är som om Gud själv tiger. Guds tystnad ekar. Varför denna övergivelse, detta utelämnande?

När Jesus dör våndas hela skapelsen. Sorg, mörker, jordbävning. Förlåten rämnar och skiljelinjen mellan det allra heligaste, allt heligt och profant, är genombrutet. Döden är här och allt blir tyst och stilla. Tiden stannar. Det är påsk.

Jesus tas ned från korset */13 stationen/*

Se korsets trä! Där på korset hänger han. Vår Herre och mästare. Jesus från Nasaret. Judarnas konung. Vår vän. Död.

De korsfästa får sina benpipor krossade. För att påskynda döden. Men Jesus som redan är död får ett spjut stucket i sidan. Och då kom det blod och vatten. Detaljerat och makabert skriver Johannes i sitt evangelium. Det är som en reporters skildring av en massaker. Som en sammanfattning av vad som händer i världen. För att vi ska se omvärlden och förstå den genom det som hände på Golgata.

Här är hans kropp och blod. Jesus är död. Han har sagt att det är fullbordat, han har böjt sitt huvud och han har överlämnat sin ande. Här är hans kropp och blod. Men han, är han också här, är han närvarande? När han tas ned från korset har han då redan stigit ned i dödsriket? Och vi undrar var dödsriket är beläget, men vet att det ligger tätt intill, vägg i vägg med våra liv.

Jesus läggs i graven */14 stationen/*

De tar hand om Jesus. Med oljor och svepning och örter. Med händer som genom beröringen talar om hur vi behöver varandra. När vi tar hand om våra döda är det yttersta beviset på att vi människor hör samman i familjer och släkter, i folkgrupper och nationer, i en enda mänsklighet.

Vi tar hand om våra döda och ger dem ett rum för vila. Sov i ro, viskar vi. Vila i frid. Älskade vän, farväl, sov gott! Döden ser ut som sömn och vi hoppas på att döden likt sömnen ska ta slut. Vi hoppas det uppvaknande som ska återge oss varandras närhet. Att det definitiva förvandlas till en tillfällig frånvaro som kan göras till ny närvaro.

Jesus får också en grav. Alla som tagit farväl av en anhörig vid en begravning, i kyrkan eller vid en grav, vet att en del av oss själva också dog och begravdes. Inget blir sig någonsin mer likt. Aldrig mer, ropar det i oss. När Jesus läggs i graven begravs också vi med honom. Men här kan det väl inte vara slut? Vid graven… Mörker, väntan och sedan, soluppgången som ett löfte